

Grady Hendrix

GRUPUL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Amanda,

Adevărata dragoste înseamnă să acorzi întâietate

Persoanei iubite.

De aceea m-am gândit

Să te las pe tine să mergi înaintea mea

Pe gheața aia.

final girl (*substantiv*) – „finalista“, ultima și singura supraviețuitoare, într-un film de groază

r/lastladies – Postat de u/fu(bar)gate în urmă cu 17 luni
documentarul **ULTIMUL CUVÂNT DESPRE SUPRAVIEȚUITOARE** de pe youtube are
2,1 milioane de vizualizări. WTF? Cui îi pasă de niște mămăițe zbârcite cu gât
de curcan. Aș înțelege dacă măcar una dintre ele ar arăta mai sexy, dar nu-i
cazul și m-am săturat la culme să tot aud vorbindu-se despre ele.

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni.
timpul nu iartă cele 15 minute de glorie s-au terminat acum 15 ani

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/fu(bar)gate în urmă cu 17 luni
aș vrea să dispară de pe fața pământului ca să nu le mai văd niciodată

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni
ai răbdare nu uita că viper hansen, ricky walker și walter scroggs sunt la
pușcărie, nu au murit
lumea zice că stăpânul viselor e tot acolo
într-o zi oamenii vor uita de Supraviețuitoare
și atunci vor primi ce li se cuvine

Share Save Hide Report

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Mă trezesc, mă dau jos din pat, îi zic „Bună dimineața” florii mele din ghiveci, îmi desfac un baton proteic și beau un litru de apă îmbuteliată. Sunt trează deja de cinci minute și abia acum îmi aduc aminte că astăzi este ziua când s-ar putea să mor. Te cam lasă memoria la bătrânețe.

Intru în living, mă încălzesc un pic și fac patruzeci de ridicări de genunchi de parcă aş lovi pe cineva, patruzeci de lovituri cu podul palmei și alte exerciții pentru biceps și abdomen, până când începe să-mi picure transpirația pe pardoseala din ciment. Fac exerciții de autoapărare folosindu-mi cotul până încep să-mi ardă umerii, după care mă urc pe bandă, setez viteza la unsprezece kilometri pe oră și alerg pe ea până când îmi iau foc coapsele și hârâi din piept. După care mai alerg încă cinci minute. Vreau să mă pedepsesc pentru că am uitat care este miza, mai ales astăzi.

Intru la duș și încui ușa pe dinăuntru. Apoi îmi fac patul ca să alung orice tentație de a mă culca la loc. Îmi pun ceaiul la fiert și am primul atac de panică pe ziua de azi abia când aud şuieratul ceainicului electric.

Dar nu-i unul prea puternic – doar un junghi în capul pieptului, de parcă o mână uriașă mi-ar strivi plămâni. Închid ochii și mă concentrez doar să-mi relaxez mușchii gâtului, să trag aer în piept, să-mi umplu plămâni cu oxigen. Pot să respir din nou normal după vreo două minute și jumătate, așa că deschid ochii.

Apartamentul acesta este singurul loc din lume unde pot să fac așa ceva. Un dormitor, un living, o bucătărie și o baie, în care, dacă am grijă să-mi iau câteva măsuri rezonabile de precauție, pot să-mi închid ochii timp de două minute. Dincolo de acești pereți domnește infernul și cea mai mică greșală m-ar costa viața.

Intru în living și deschid televizorul pe CNN ca să aflu câți oameni au murit până acum și, chiar de la prima imagine, îmi dau seama că următoarele douăzeci și patru de ore vor fi extrem de proaste.

Printre celelalte nimicuri pe care postul le afișează pe ecran sunt mai multe imagini cu o tabără de vară, transmise în direct de o dronă. În ele se văd multe automobile, ambulanțe și mașini de poliție îngrămădite în fața căbănușelor; se văd oameni în combinezoane de protecție printre copaci; se vede banda galbenă cu care polițiștii au înconjurat zona și au blocat accesul. Acum se trece la filmarea din noaptea trecută. Văd lumini albastre care sclipesc în întuneric, iar cuvintele scrise în partea de jos a ecranului mă izbesc drept în moalele capului: *Tragedia se repetă la Red Lake*.

Dau drumul la sunet și reportajul îmi confirmă temerile. Cineva a omorât șase supraveghetori, care tocmai se pregăteau să închidă Tabăra Red Lake odată cu venirea toamnei. Au fost folosite mai multe tipuri de arme – o coasă, o bormașină, un arc cu săgeți, o macetă. Și ar fi continuat să ucidă – dacă nu ar fi fost împins în gol, din șură, de ultima lui victimă, o fată de șaisprezece ani, despre care CNN-ul îmi spune că se numește Stephanie Fugate.

Încă nu a fost identificat criminalul, dar pe ecran apare acum o fotografie cu clasa în care era Stephanie și îi văd chipul rotund și pielea nedă, iar zâmbetul ei, cu tot cu aparatul dentar, realmente îmi frânge inima. Nu va mai fi niciodată la fel de veselă după povestea de aseară. Acum este și ea o Supraviețuitoare.

Chiar că te uiți acum la un film de groază, în care, după ce asasinul din umbră îl căsăpește pe drogat, o ucide pe curvă, îi face felul tocilarului, îi omoară și pe sportiv, și pe ajutorul de șerif, începe s-o fugărească prin pădure pe fetișcana – încă virgină – care lucrează ca bonă. Ea este cea care a spus că nu ar trebui să-și organizeze cheful tocmai aici, în

tabăra asta părăsită, că nu ar trebui să intre cu forța în ospiciul ăsta abandonat și să nu facă baie la pielea goală în lacul ăsta aflat la mama dracului de orice localitate. Mai cu seamă că este Halloweenul sau Ziua Recunoștinței, sau Ziua Copacilor, sau oricare altă zi de sărbătoare în care s-au mai comis multe crime în trecut. Multe crime nerezolvate încă. Asasinul are o drujbă/o cange/un satâr, iar fata asta n-are absolut nimic – nici forță musculară, nici armă. Doar rezistență la efort și o înfățișare tipic americană. Și totuși reușește cumva să-l omoare pe criminal, după care se holbează în gol sau leșină în brațele vreunui polițist, sau fuge de acolo (plângând și strigându-și iubitul), sau face o ultimă glumă sarcastică, își aprinde o ultimă țigară, pune o ultimă întrebare din cele care o obsedează, este urcată cu forța într-o ambulanță și începe să zbiere și să zbiere și să tot zbiere, de parcă nu ar vrea să se oprească niciodată.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu aceste Supraviețuitoare? Ce se întâmplă cu ele după ce poliția le scoate de pe lista suspectilor, după ce presa le publică pozele făcute cu clasa, în care ele apar cu aparat dentar, sau cu acnee, sau nepieptănate – poze incluse în mod inevitabil pe copertele cărților polițiste ale căror subiecte sunt inspirate din evenimente reale? Ce se întâmplă cu ele după priveghiul la lumina lumânărilor și după momentul de reculegere și după ce se pun toate coroanele pe mormânt?

Eu știu foarte bine ce se întâmplă cu fetele astea. După ce sunt semnate contractele pentru realizarea filmului, după ce serialul nu are niciun pic de succes, după ce îți dai seama că, în timp ce toți colegii tăi se înscriau la facultăți, tu erai într-un sanatoriu și mințeați spunând că nu-ți este deloc teamă de întuneric. După ce nu mai ești invitată la talk-show-uri, după ce al treilea psihoterapeut al tău se resemnează cu ideea că el nu-i pentru tine decât un doзатор de antidepressive și ajunge să se împace cu realitatea că nu-ți poate ameliora starea, după ce înțelegi că singurul lucru interesant din viață ți s-a întâmplat la vârsta de șaisprezece ani, după ce te izolezi în casă, după ce începi să cauți pe Google doar lăcătuși – cu același nesaț cu care celelalte femei admiră bijuteriile de la Tiffany's –, după ce pleci din oraș pentru că nu mai suportă privirile acuzatoare pe care ți le aruncă părinții prietenilor tăi morți (adică „Pe tine de ce nu te-a omorât?“), după

ce ai pierdut absolut tot, după toată tragedia trăită, după ce ai început să-ți știi hărțuitorii pe numele mic – ei bine, după ce treci prin toate astea, ajungi exact acolo unde mă duc eu astăzi: în subsolul unei biserici din Burbank, așezată pe un scaun de lângă perete și încercând să nu-ți lași viața să se facă țândări.

Suntem o specie pe cale de dispariție, ceea ce mă face să fiu recunoscutoare. N-am mai rămas decât șase. La început mi se părea trist că nu eram mai multe, dar mi-am dat seama că noi suntem creaturi ale anilor optzeci și că lumea a mers mai departe. La aniversările noastre, ori la ocazionalele reluări ale poveștilor noastre în câte un film, televiziunile obișnuiau să scoată de la naftalină clipurile din vremurile respective; însă acum nu se mai vorbește la televizor decât despre deversările de petrol și despre ce a mai apărut pe Wikileaks și despre mișcarea Tea Party din cadrul Partidului Republican și despre talibani. Pentru că noi șase aparținem unei alte ere. Suntem invizibile pentru mass-media. La fel de bine am putea să nici nu existăm.

Când închid televizorul, oprind logoreea crainicului de la CNN, îmi dau seama că nu am socotit bine. Suntem șapte, nu șase. Chestia e că nu-mi place să mă gândesc la Chrissy. Niciuneia dintre noi nu-i place să se gândească la ea. Te apucă toți dracii doar dacă-i auzi numele, pentru că este o trădătoare. Așa că fac o pauză, deși nu mai am decât trei ore la dispoziție, după care trebuie să fiu la întrunire. Respir adânc și încerc să-mi recapăt concentrarea.

Adrienne o să facă o criză nasoală. Pentru că tot în Tabăra Red Lake a pățit ce a pățit, însă după aceea a cumpărat locul și l-a transformat într-un refugiu pentru victimele tuturor formelor de violență, mai cu seamă pentru cei care au supraviețuit atacurilor armate din școli și pentru copiii care au fost răpiți și au izbutit să scape cu viață. Iar povestea asta o s-o lovească exact acolo unde o doare cel mai tare. Bine măcar că ne va oferi un alt subiect de discuție, în afară de vechile probleme asupra cărora ne mai contrazicem chiar și în prezent.

Când îmi dau seama că nu mai am cum să amân momentul, mă pregătesc de plecare. Întrunirile astea de grup sunt singurele motive pentru

care ies din apartament – mă rog, cu excepția acelor zile din săptămână când traversez strada ca să-mi iau corespondența din cutia poștală și cu excepția incursiunilor lunare ca să-mi reverific traseele de evadare și cu excepția drumurilor bisăptămânale până la magazinul din colț după provizii. Deloc, dar deloc-deloc nu-mi place să risc. M-am tuns foarte scurt, pentru că poți fi înșfăcată de șuvițele lungi. Port doar adidași în caz că va trebui să o iau la fugă. Nu mă îmbrac cu haine largi.

Îmi verific buzunarele: cheile, banii, telefonul, armele. Din cauza unui incident petrecut în urmă cu vreo doi ani, am renunțat să mai iau cu mine o armă de foc, atunci când trebuie să folosesc transportul în comun. Dar am în buzunarul drept un spray iritant și un cutter, iar de glezna stângă mi-am prins cu scotch o lamă de ras. Nu port căști, nu port ochelari de soare și am grijă ca geaca să fie foarte strânsă pe corp, pentru ca nimeni să nu mă poată apuca de ea. Îmi iau la revedere de la planta mea din ghiveci, trag aer în piept, ies din apartament și intru într-o lume care și-a pus în minte să mă ucidă.